

VÄIKE SABATAHT

Kirjutanud ja joonistanud

Henno Käo

Ääretu ilmaruumi viimases sopis, sealpool kurikuulsat Musta Auku, sündis Väike Sabatäht. Loomulikult sündis ta emast ja isast nagu kõik lapsed. Kuidas see täpselt käis, sellest meie raamat ei räägi. Meie raamat räägib sellest, mis edasi sai.

Kes arvab, et kõik see ruum, mis tähtede vahele jääb, on tühi, pime ja igav, eksib rängalt. Seal on palju imepärast ja meile võib-olla arusaamatutki – tuleb ainult osata vaadata. Väike Sabatäht juba oskas! Aga mida kauem ta vaatas, seda kurvemaks jäi. Ta märkas, et ta oli üksi jäetud.

Isa ja ema olid kuhugi kadunud. Sabatähed ju, nagu teada, ei püsi kuigi kaua paigal. Õigemini, ei püsi üldse. Isegi vastsündinud sabetähed pistavad punuma, niipea kui nad on pisut saba kasvatanud. Ei jäänud meie loo kangelaselgi muud üle. Pealegi ei olnud selles ilmaruumi nurgas näha ühtegi teist väikest sabetähte, kellega mängida. See-eest leidis aga hulgaliselt kahtlasi tüüpe, kes oleksid vist küll natuke Väikese Sabetähega mänginud või teda vähemalt korralikult sabast sikutanud. Oli tõesti kõige targem minema söösta.

Teel nägi ta palju tähti, planeete ja muidu udukogusid. Neist viimastest hoidus ta eemale, sest mine tea, kes seal tihedas udus varitseda võisid. Tähed jälle olid liiga kuumad ja Väike Sabatäht kartis oma saba ära kõrvetada – oli see ju alles õige kasvuhoo sisse saanud. Planeete aga uuris ta põhjalikult ja tiirutas mõne ümber tükk aega – uudishimulik, nagu ta oli.

